

Yungtong

Môn Quê Đông Sơn

Editions LangTuyêt

16° Indoch. Pièce 1146

VU POUR DÉPÔT LÉgal
le 12/6/40

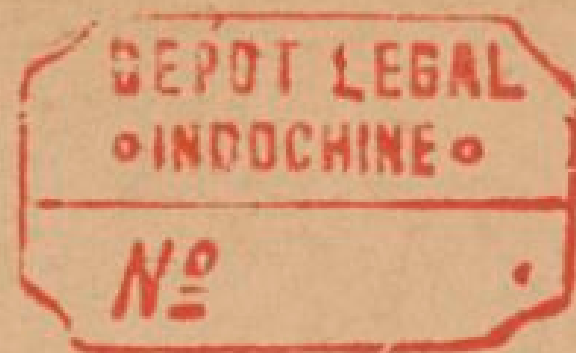
lg

ՀԱՅԿԱՅԻՆ
ՊԱՏԻՊԱՆԻԿ

ԵՐԵՎԱՆԻ ՊԱՏԻՊԱՆԻԿ

Một anh
em ghê

Handwritten text in a stylized script, possibly a mix of Latin and a cursive hand, appearing as a watermark or bleed-through from the reverse side of the page.

Tôi lấy làm lạ cho mợ ! Đi, rồi lại không đi, không đi rồi lại đi ! Đã vậy, không đi nữa xem sao !

Hằng nói bằng một giọng dần dỗi, khi tức đưa lên làm cau có nét mặt. Vợ Hằng thân nhiên đáp :

— Không đi thì không đi chứ có làm sao !

Hằng tức bực ném mình lên chiếc đi văng, rồi lại nhồm lên đi lại quanh phòng. Anh đến bên cửa sổ, châm thuốc hút, rồi lại vút điếu thuốc đi. Đoạn ngoảnh xuống vườn, quay lưng về phía Thúy.

Trong khi ấy, Thúy vẫn yên lặng xếp quần-áo cho vào va-ly. Nét mặt nàng không thay đổi. Cái nét mặt ấy ta có thể gọi là

ngoan ngoãn, dấu hiệu sự phục-tòng của một người vợ hiền lành cũng được, hay cho là thái độ li li của một người đàn bà không để lộ tình tình ra mặt, cũng được.

Cái nét mặt lạnh lùng ấy, với vẻ yên lặng của bóng đêm sắp xuống rất dễ làm cho lòng bức bối của người ta trở nên cáu-giận. Khi Hằng quay lại, anh nhìn mặt vợ mà cau mày, cắn môi như chọn một câu nói cay độc nhất. Nhưng anh chưa kịp nói, Thúy đã thủng thẳng :

— Không đi thì càng đỡ tốn tiền !

Nàng cười gằn : động khinh bỉ :

— Mợ thì chỉ tiền thôi !

— Phải ! xưa nay tôi vẫn lấy tiền của cậu đem về nuôi bố nuôi mẹ tôi đấy :

Hằng tán nhản :

— Chứ không à !

Mắt Thúy bỗng dừng-dừng ướt lên.

— Cậu thử xem, mỗi tháng cậu đưa tôi từng ấy tiền thì chi trong nhà bao nhiêu mà cậu nói thế mà nghe được !

Hằng hé miệng, rồi lặng thinh, đến bên giá áo vờ lấy mũ. Anh lẳng lẳng xuống thang gác.

Ra tới đường, anh hít một hơi dài lắm lắm :

— Cái không khi gia-đình thực khó thở !

Đã ba, bốn tháng nay, những câu chuyện của đôi vợ chồng trẻ ấy thường đàm ra chững chảng như những dịp đàn phách sai điệu. Lần này, nó lại đi đến câu chuyện tiền nong.

Xưa nay, cứ tháng tháng lĩnh lương — Hằng là một giáo-sư ở một trường tư thục lớn — anh vẫn đưa cả cho vợ và lấy làm sung sướng cái sung sướng của một người chồng xin vợ từng hào một để húi đầu, mua thuốc lá. Song mấy tháng nay, Hằng bắt đầu không làm thẳng chồng chí-thú như thế nữa. Anh kiếm có để bớt tiền lương cho vào (kết riêng)

Tuy nhiên cái cơ chinh cuộc xung đột lần này, không phải là tiền-tài !

Khi Thúy bảo chồng : « không đi thì càng đỡ tốn tiền » để gạt cuộc đi nghỉ mát Sầm-sơn, nàng đã không nói cái ý nghĩ chính của nàng.

Nghỉ hè năm kia, năm đầu cuộc nhân-duyên, Hằng đã khần khoản nài vợ đi Sầm-Sơn, nhưng Thúy dịu dàng từ chối. Nàng sợ cho cái vốn gây dựng gia đình của hai vợ chồng tự-lập. Năm ngoài, nàng cũng lại lấy những hôn êm-dịu để đền cho chồng những cảnh nước-mây của bờ biển Trung-kỳ. Hồi ấy người ta còn chưa lo kinh tế lắm.

Mùa nực năm nay, là lúc người người vừa sợ chiến tranh, vừa kiếm tiền một cách chật-vật, Hằng chiều lẹ cũng rủ vợ đi tắm biển. Kỳ thủy, Thủy lắc đầu. Nhưng đến lúc Hằng sắm sanh đi một mình, Thủy lại cũng đòi đi.

Là vì mấy tuần nay, một sự nghi-ngờ đã đến chiếm lòng Thủy, người vợ rất mực tin chồng! Nàng đã phai ăn những bữa cơm nguội tanh vì chờ đợi, nàng đã đợi chồng mà đến khuya chưa thấy Hằng về. Những nét ưu-tư bắt chợt trên mặt chồng, những tiếng thở dài dẫu diêm của Hằng, đã ngấm ngấm tố cáo Hằng. Thủy có cái linh cảm rằng: chồng nàng thay đổi.

Quả-nhiên : Hằng không chút sốt-sắng khi thấy vợ ngỏ lời cùng đi. Chàng không giữ nổi sự thất-ý cho khỏi lộ ra ngoài. Thủy chỉ đợi có thế. Biết chắc chồng không muốn cho mình đi, Thủy nằng nặc đòi theo. Rồi đến lúc Hằng miễn cưỡng thuận lời, hành lý đã sắp, nàng mới ngỏ ý không đi nữa.

Cho nên, chiều hôm ấy, Hằng lại không về ăn cơm nhà. Chàng đến rủ Huân, một bạn đồng nghiệp, đi ăn hiệu, cùng bạn lang thang mấy giờ các phố rồi đến khuya, cùng vào một tiệm hút.

Cái không - khí của bàn đèn, hay nói cho đúng, cái không-khí của tiệm hút, lúc đêm đã về khuya, có sức làm cho tinh cảm của người ta lắng xuống, để rồi xao-xuyến lên một cách thâm-trầm. Hăng bảo bạn tiệm cho một điếu bằng quả táo, kéo một hơi dài, rồi vùng ngồi dậy :

— Có vợ lắm lúc khó chịu lắm, anh a, Huân gật đầu :

— Đúng thế ! cho nên tôi nhất định không lấy vợ ! Còn gì sướng bằng giữ chủ nghĩa độc thân, kiếm được nhiều tiền, ăn, hút, yêu vung mạng !

Hăng :

— Vợ, thật là nợ !

Huân :

— «Moa» lấy làm lạ cho những đứa có thể chung thủy với vợ, có thể yêu vợ mãi mãi được ! Còn gì khổ bằng lúc nào cũng phải sống bên một đàn - bà, chịu đựng mãi tất cả những thói quen của nó được ! Thằng Tuấn, từ ngày lấy vợ đến giờ, mất bao nhiêu là nhân - tính !

Nghe đến câu sau cùng, Hăng ngả mình lên đệm, tay vắt trán, lim dim đôi mắt lại. Anh nghĩ đến Bích - Thoa, đến người gái - yêu đang đợi anh ở Sầm - Sơn, đến những cảnh nước vô thông reo lồng lộng

với tất cả những vui thú có thể được bên người yêu ở nơi non nước tươi xinh. Tất cả những cái ấy mất đi, chỉ vì một người vợ ! Hằng tưởng tượng, giờ này có lẽ Bích Thoa đang đi lại một mình trên giải cát trắng, dưới bóng trăng trong. Giờ này, những cặp tình nhân đang khoác tay nhau lẫn khuất trong những gốc thông kín đáo.

Ồ ! Biết bao nhiêu câu nói ý-nhị, Hằng không được nghe... mà biết đâu, trong lúc này, Bích Thoa chẳng đang trò-truyện với một vài người khác... Hằng không dám nghĩ nốt cái ý nghi ám ảnh ấy, và quay chiều tư tưởng : Anh giận vợ anh thêm một tầng nữa.

Hồi lâu, Hằng hỏi bạn với một giọng trịnh trọng :

— Tôi muốn hỏi ý kiến anh về một việc.
Huân lấy vẻ mặt sốt sắng :

— Anh cứ nói ! May ra tôi nghĩ được cái gì hay chăng !

Hằng thở dài rồi nói :

— Tôi yêu Bích Thoa, anh đã biết. Chúng tôi hẹn nhau ra Sầm - Sơn, mà ma femme nhất định đòi đi cùng với tôi. Từ chối không cho đi thì vợ chồng thêm mỗi bất hòa, mà đi với «en» thì hết !

— Cứ cho «en» đi, ra đó sẽ liệu cách !

— Tôi cũng nghĩ thế nhưng đến lúc sắp sửa đi, thì «en» lại ngăn - trở cuộc đi. . .

— Thế thì anh đi một mình càng tốt chứ sao ?

Hằng lắc đầu :

— Như thế, nhà tôi tất sinh nghi, mà nếu vỡ chuyện, rất dễ tan nát gia - đình. Anh có kế gì hay nghĩ giúp tôi.

Huân trầm-ngâm một lúc rồi :

— Kể cũng hơi khó. Nhưng chưa phải là không thể còn cách gì nữa. Anh để thông thả một vài hôm, may ra tôi có ý kiến gì hay. . .

Thúy buông chiếc áo len xuống giường, thờ thần trông lên tường, 2 giờ rưỡi: Hăng vẫn chưa về.

Chiếc áo len cũ, nàng tháo ra đan lại cho có việc, đã xong rồi. Mỗi lưng quá. Thúy ngã mình lên thành người, ruỗi hai chân cho tê dai.

Khâu, mạng hết áo nức, Thúy lòi cả đến áo rét đan lại để giết thì giờ. Đêm nay, không biết là đêm thứ mấy, người đàn bà lần giờ ánh đèn khuya.

Nàng đã theo cái chinh sách: thức tất cả những đêm chồng đi vắng, để hồi tâm Hăng, chồng Thúy vẫn đi biên biệt!

Hăng tệ thật!

Một người đàn ông có học thức, không ngờ lại có thể tàn nhẫn như thế được ! Đã bao đêm dòng, Thúy bị bỏ dài với bóng đèn khuya. như thế, không phụ bạc mà là phụ bạc.

Mà lúc này, chàng làm gì, ở đâu ? Tiệm nhầy, cô đầu, nhà chứa ? Thúy tưởng tượng đến khuôn mặt dần dần gầy - guộc, nước da như thiếu máu của chồng mà thồn thức cả lòng. Biết đâu Hằng chẳng sắp mắc phải những chứng bệnh gớm ghê. Mà biết đâu Hằng chẳng đeo bệnh vào thân rồi ?

Thúy thở dài, vợ mấy chiếc áo cho vào thùng khâu, vặn nhỏ đèn, buông màn nằm vợ vằn. Đêm đầu hè, tiết trời vẫn còn lạnh lạnh. Thúy tung chăn đơn ra đắp. Song cái lạnh lẽo trong lòng người thiếu-phụ vẫn không ấm lên được.

Thúy tưởng lại những ngày đầu xuân năm thứ nhất của cuộc nhân - duyên. Giờ này có lẽ chàng đang ôm - ấp sát thịt một gái đàn - điểm nào đấy. Có lẽ chàng đang mê - mê giữa cơn khoái cảm trên thân thể ả, cũng như những đêm nào, trong cánh tay nàng !

Nghĩ đến đây, Thúy đập chăn, vùng giậy. Nàng thấy máu uất đưa lên, tức ngực.

Giây mở cửa sổ trông xuống khu vườn sau nhà, thúy bông rùng mình lên vì một cơn gió lạnh. mấy lùm cây tĩn mịch, âm-thầm, quanh hiu, làm cho nàng cảm thấy tất cả cái lẻ loi của một mình trong cảnh vắng.

Cái rét buốt ở da thịt vẫn không rập tắt được cơn sôi nổi trong lòng thiếu-phụ. Nếu có Hằng ở đây lúc này, tất thúy phải nắm lấy ca-vát chồng, xé tan sơ-mi để cào cào vào ngực chồng, mới người được chút cơn nung - nấu ngùn - ngụt trong ruột gan nàng.

Bông có tiếng đập cửa dưới nhà. tiếng Hằng gọi cửa. Rồi tiếng Hằng nói gì với con xen. Thúy lắng tai.

— ... mẹ có nói gì không? ... thức hay mẹ đã ngủ.

— Thưa cậu mẹ con đi ngủ từ lâu...

Thúy cau mày giận con xen đến cực điểm...

Hằng lên gác, ngạc nhiên thấy thúy xoã tóc đứng bên khung cửa sổ. Chàng hỏi tiếng nói hơi ra dọng thương hại, dịu dàng :

-- Minh sao thức khuya thế?

Thúy đáp, giọng hơi gay gắt :

Cậu còn chưa về ngủ, em đâu đã dám

ngủ trước, xin cậu xét cho lòng em...

Hằng cheo mũ lên mắc, cởi áo ngải, tháo giày, rồi rót nước súc miệng và rửa khăn mặt vào chậu nước lau mặt cho nhặt mùi khỏi thuốc phiện.

Trong khi ấy, thúy vẫn lẳng lẳng nhìn xuống vườn. trước thái độ ấy, hằng thấy khó-chịu. Bao nhiêu những ý nghĩ thần-thiện khi chàng bước lên thang gác, tan đi như khói ở điệu thuốc lá hằng vừa chàm hút. Không phải hằng muốn, nhưng giá thúy day nghiêng chàng còn thích hơn. Sự yên-lặng của vợ làm cho hằng ác-cảm.

Hết điệu thuốc ấy, Hằng lại chàm thêm một điệu nữa. thấy vợ vẫn đứng lý bên cửa sổ hằng không thể nhìn được nữa.

— Đứng làm gì mà đứng mãi thế? Có đi ngủ đi không?

Thúy lạnh lùng:

— Thì cậu cứ đi ngủ trước đi, mặc tôi...

Hằng dẫn tiếng:

— Tôi bảo mợ đi ngủ?...

— Tôi chưa buồn ngủ.

Thấy câu trả lời của mình nặng chĩu, Thúy dịu giọng:

— Cậu làm gì cứ phải dục mãi thế. Để tôi đứng đây một lúc cho mát.

— Trời này mà mợ đứng hóng mát.

được, tôi cũng la cho mợ thật thôi...

— Nhưng tôi thấy nóng

Hằng phát câu:

— Thôi đi? Mợ đừng bày những trò khó chịu ấy ra nữa. Tôi có về khuya một vài tối, mợ cũng không nên quá quắt như thế.

Thúy cười nhạt:

— Một vài tối... Cậu thử nhớ lại một chút xem bao nhiêu tối rồi. Tôi nói thật cho cậu biết chứ mấy tháng nay, cậu đối với tôi khác trước nhiều. Cậu khinh tôi quá lắm. Có lẽ vì cậu nuôi tôi cho nên cậu coi tôi như con đòi, đưa ỏ. Cậu không còn coi tôi là người vợ nữa?...

Hằng đứng dậy, ngắt lời:

— Mợ không được nói thế. Chẳng lẽ suốt đêm ngày tôi cứ ở nhà ôm ấp lấy mợ. Không còn thò mặt ra đến ngoài. Tôi là đàn ông, tôi phải giao du với các bạn hữu, phải đi đây đi đó, thì mới mong có ngày mở mặt với đời. chỉ có vợ những thằng ngu, mới mong chồng suốt ngày không rời ngưỡng cửa...

Thúy khép cửa sỏ, đi lại phía giường nằm.

— Cậu chỉ biết có lẽ phải của cậu?

— Mợ nói?

— Nghĩa là cậu có đi giao thiệp với ai chẳng nữa, cũng không đến hết mất cả ngày đêm . . . Tôi không ngu ngốc đến nỗi không biết một tí gì về những cuộc giao du của cậu !

Hằng sùng sộ :

— Ờ hay, Mợ này lạ thật? Mợ biết tôi đi những đâu, làm những gì !

Thúy chậm rãi đáp :

— Làm những gì thì có cậu với lương tâm của Cậu biết. . .

— Tôi không cần đến lương tâm. . . Tôi có tự do của tôi. . .

Biết chồng đã câu đến cực điểm, Hằng vừa bước lên giường, vừa nói :

-- Thôi, tôi không phải, tôi xin lỗi cậu. . .

Hằng chấp tay sau lưng, đi đi lại lại trong phòng. Anh lẩm bẩm :

-- Khó chịu. . . Thật là khó chịu.

Thúy ngoảnh mặt vào tường, chòm kín chắn. Lát sau, Hằng cũng thay quần ngủ vào nằm bên.

Tiếng đồng hồ tí tách tăng thêm sự tĩnh mịch của đêm khuya. Thỉnh thoảng, một tiếng rao quà kéo dài ngoài phố vắng. Hơn một khắc lặng lẽ qua đi. Lúc này là lúc người ta nghĩ về mình nhiều hơn nghĩ về người. Hằng cũng thấy mình có

điều không phải với vợ Tiếng thở dài
đều đều của thúy, lặng lẽ như một
nhân-nhục dài. Hằng nhìn vợ, thấy lòng
hơi thương - thương. Anh nhích mình gần
Thúy, khẽ đặt bàn tay lên vai nàng :

Thôi ! Mình đừng giận anh nữa .

Thúy vẫn nằm im. Hằng hơi mạnh
tay, kéo vai vợ lại. Trong ánh đèn mờ
nhạt, Hằng thấy khoé mắt, thúy sáng
mờ. Anh để tay lên má vợ, thấy ướt
đầm bàn tay.

-- Thôi, mình đừng khóc nữa ! Mình
đừng giận anh nữa. Từ nay anh sẽ không
đi chơi khuya nữa đâu?

Thúy nức nở một lúc lâu. Những lời
àu-yếm của chồng nàng là chìa khóa mở
cánh lòng u uất của nàng?

Người đàn ông nào, dù tàn nhẫn mề-
sí đến đâu, mà sắt đá để chảy qua được
những giọt nước mắt yếu-mềm đáng
thương của người vợ trước kia mình đã
mười phần yêu dấu mà bây giờ mình
cũng chưa ruồng rẫy cả mười phần ?

Và đêm khuya. Và, bên tấm thân êm
ấm, mềm lả, đã lâu vắng ngừng cơn ve
vuốt mạn mạn . . .

Hằng luồn tay dưới gối nâng đầu vợ
lấy ngón tay vuốt nước mắt nàng!

Thúy nằm yên, sự sung - sướng bắt đầu xâm lấn lòng hờn giận, thì Hằng đã áp mặt lại, miệng nàng đã được môi chồng đặt lên...

Có tiếng trẻ rao bánh tây ngoài đường. Thúy bừng mắt, nhìn chồng thấy mắt chồng vẫn mở, liền hỏi:

-- Minh chưa ngủ ư?

-- Chưa...

-- Minh thức lâu thế!

Mai mệt chết!

-- Anh còn ngăm mình ngủ !!

Thúy dơ tay khẽ tát yêu vào má chồng - non nỉ:

-- Khéo mình... A! này mình không đi sầm sờ nữa chứ;

Hằng không đáp, nắm tay đánh thích xướng giường.

Than ôi! thúy quả thực là ngu-dại ba lần ngu dại! Nàng đã phạm vào cái đất cấm của lòng Hằng.

Hai người lẳng lẳng nằm bên nhau và bên một cái hố vô hình, hai bờ xa dần.

Cuộc ân - ái lúc này, bắt đầu có cái ý nghĩa của nó, trong óc mỗi người.

Không phải chồng thúy đã yêu thúy vừa rồi. Đó là sức hăng của rượu, đó là khói thuốc phiện bốc lên, đó là cái

đur -lực của người đàn - ông sau cơn hành lạc lang chạ! Và đó là cái àu - yếm do sự thương hại mà có!

Hằng? Chàng coi đó là cái bồn - phạm của người chồng, đêm ấy đã làm trọn!

Huân lắc đầu, bảo Hằng:

-- Đệ đã nghĩ nát óc... Mỗi cái là huynh cứ việc đi bừa một mình. bất quá vợ chồng giận nhau lâu lắm là ba tháng!

Hằng rầu rầu nét mặt:

-- Sáng hôm nay, có tin ở quê ra: bà nhạc tôi ốm nặng... phải về Nam với nó... Nghỉ hè, hết cách thoái thác. Và bà nhạc tôi đối với tôi rất tốt, không về thì chớ quá...

Huân ngẫm nghĩ một lúc, rồi reo lên:

-- Có diệu kế đây rồi...

Mắt Hằng sáng lên:

--Gi thế! Cho biết với!

Huân cười một cách đặc ý:

--Anh cứ về quê với votre femme.

Một, hai hôm, đệ sẽ đánh cho anh cái giày thép bảo có việc thượng khẩn ở trường phải lên ngay. Thế rồi tùy huynh muốn bay đi chết-ở đâu thì bay!

Hằng cười sung sướng:

-- Kế hay quá! Moa phục cái khối óc «vĩ - đại» của toa!

Thúy ng o ngán trông hơi thuốc lẫn với khói than bay lên mái hiên. Nàng có cái cảm tưởng rằng đang làm một việc vô ích. Cũng như bao nhiêu chén thuốc khác, thang này chỉ là một độ đường nữa đưa mẹ nàng về cõi chết mà thôi.

Những bước len lén trên đầu hè, những tiếng thì thầm ở cửa buồng, làm cho bầu không khí ngôi nhà thôn - dã càng nghiêm trang, nặng nề. Một, vài tiếng tu - hú điểm vào tiếng lá tre reo ngoài xa, chán - nản ủ - ê.

Thúy đang dăm dăm trông siên thuốc bỗng em gái nàng ở trong buồng thò đầu vẩy chùi. Thúy vội đứng giậy bước rảo vào phòng bệnh.

Trong bức màn nâu ủ - rữ, mẹ thúy thò đầu ra ngoài chiếc chăn bông cũ, mặt gầy dạc chỉ còn là những gò xương với những nếp da dúm dỏ. Bệnh đã chán con bệnh rồi. Tử - thần đã lấp ló ở đầu đường. Trông mẹ thoi thóp như một con chim sắp hết hơi, thúy nắm chặt vải màn, ứa nước mắt.

Bà mẹ mở mắt, từ từ trông các con thều thào :

-- Mẹ... Không sống được nữa đâu...

Thúy gục đầu xuống giường, nức nở...

Mẹ nường im lặng, hồi lâu lên tiếng nhỏ khẽ :

--Con nên nhẫn nhục cùng chồng, mai sau khá ra thì mẹ cũng được ngăm cười . . .

Thúy thồn thức :

--Mẹ đừng nghĩ thế . . . thế nào mẹ cũng qua khổ !

Bà mẹ lắc đầu, nhếch một nụ cười buồn bã, đành lòng:

--Mẹ biết mình mẹ lắm. Mẹ chết đi như thế này cũng không còn ân hận gì nữa mẹ chỉ thương các con . . .

Nhưng thôi ! Tre già măng mọc .

Các con ở lại làm ăn chịu thương chịu khó, dùm bọc lấy nhau, ấy là có hiếu với mẹ đó . Không cứ phải ma to , cổ đầy . . .

Nín đi, các con đừng khóc nữa . Khóc lắm có ích gì đâu ?

Ngọn đuốc tàn ấy , ba hôm sau thì tắt hẳn . Trong lúc người nhà rộn ràng lo việc khâm liệm , Thúy hấp tấp ra hanoi thế là anh bỏ đi luôn từ hôm ấy.

Ra đến Hà-Nội, Thúy hỏi người nhà thì đều ngạc nhiên trả lời rằng chàng chưa ra, Nàng giận quá, lên gác nằm vật xuống giường khóc thấm thút một mình. Mãi sau, biết chắc là không thể tìm được

chồng nữa, nàng trở giấy nhặt nhanh mấy thứ để về quê.

Bỗng nàng thấy trên bàn viết của chồng một cái phong bì niêm kín. Nàng cầm lấy, thấy đó là một phong thư của ai gửi cho chàng. Có lẽ thư gửi tới trong lúc vợ chồng về quê.

Thúy không ngần ngại, bóc luôn ra đọc:

Sầm Sơn, ngày... tháng.

Anh Hằng.

Sao lâu thế, chưa thấy anh ra? Nhớ anh quá! Bãi bể, vắng anh, đối với em không còn ý nghĩa gì nữa!

Anh đến tẻ thời! Hẹn tẻ bấy ra, mà làm em đợi cả ngày thứ bảy, cả ngày chủ nhật nữa. Anh bận gì thế? Còn cái gì đáng - quan - trọng hơn là sự đi Sầm - Sơn, nếu có em ở ngoài này? Anh thường nói ra miệng như thế mà sao không giữ đúng như lời?

Có lẽ ở Hà - Thành, anh mải vui nên quên em chăng? Nếu vậy thì... buồn ới buồn!

Nói thế, chứ em chẳng buồn tí nào đâu vì không có thì giờ để buồn. Buổi sáng em tắm bể. Buổi chiều, bách bộ trên bãi. Trưa thì nếu không ngủ trưa, đã chiếc piano ở trong dặng thông. Ồ! một chiếc piano

dưới bóng thông xanh ! Em tiếc rằng anh không có dây để được hưởng cái thú chạy mưa bữa nọ ! Bầy tám đũa xúm lại khiêng piano chạy về, vui vui quá !

Anh ơi ! Cả sầm sơn đang chờ anh ,
Nghĩa là em đang chờ anh ,
Anh bảo sầm sơn' Đalat, Chapa, không có nghĩa gì nếu em ở Hà-Thành .

Nay em đang ở sầm-sơn anh sao không tìm hiểu cái ý-nghĩa của Sầm-Sơn :

Yêu anh nghìn lần
BÍCH THOA

Thúy buông rơi lá thư, nghiêng rằng:
—Đến thế này là cùng thôi ?

Nàng không buồn nhặt phong, thư,
lẳng lẳng xuống gác về quê chịu tang .
Chân trời mở rộng ra.

Người ta không còn phân biệt đâu là mặt nước, đâu là chân mây .

Một màu hồng đều nhuộm lẫn da trời, mặt liễu .

Một làn sóng hơi đỏ mông mênh khắp nước trời, và cứ dần dần phai màu. Mặt trời nằm xuống biển, giọt máu đào cuối cùng tan đi như một ngôi sao lặn.

Tất cả cái vịnh quang của Thái-dương còn lại một giải lụa đào vắt ngay một khoảng trời tây .

Cát bắt đầu biển ra màu xám. Thông reo liền với nhịp sóng.

Chàng gấp cuốn sách lại. Vì anh vừa đọc phải một bài thơ không vui ;

Pars, Adieu. Je t'aimais.

*Vois; le soleil rougit la mer occidentale
Et ce nuage en fleur est le dernier pétale
De la rose du jour qui s'effeuille à jamais.*

J.M. de Heredia

Thôi vĩnh biệt. Yêu nhau rồi.

Minh trông; mặt nước đã rơi ác tà

Và giải mây, thắm như hoa

Ay cánh hồng trót ngày qua rã rời.

Hằng đứng đây, buồn rầu đi trên bãi bờ. Đã hơn hai giờ đồng hồ, anh đợi Bích-Thoa, mà người yêu chưa thấy lại. Nàng bận gì chẳng? Không có lẽ? Vì Bích-thoa, cũng như tất cả những du khách ra đây, đều chỉ có một công việc là đi tắm, rong chơi.

Xa xa, bọn người tắm biển vùng vẫy, nó đùa. Tiếng reo cười của họ vang tan trong ánh hoàng-hôn.

Một vài cặp trai gái sánh vai nhau phấp phới trên bãi cát, lần khuất vào ngàn thông, anh càng thấy sự Bích Thoa đến chậm là khó chịu.

Từ hôm ra sầm-sơn đến giờ, lần thứ nhất, một mối buồn thắm thía len vào

tâm hồn chàng, anh cảm thấy sự chia rẽ sắp tới' vì anh sẽ phải về.

Không lúc nào bằng lúc này, anh thấy cảnh sầm-sờn buồn, vắng, và Bích thoa đang tiếc như thế.

Sự nàng đến chậm bảo cho chàng biết : Bích Thoa không phải là của hẳn chàng. Nàng còn là của gia đình nàng, của tất cả những cái giàng buộc nó ngăn cách đôi bạn yêu đương.

Chàng muốn đến biệt thự của Bích-thoa tìm người yêu, nhưng lại ngại-ngùng, vì sự gia đình nàng đề-ý.

Chàng cảm thấy mình chỉ là một kẻ lẩn lút bên vườn hoa ngấm trộm bông hoa cấm mà thôi.

Có tiếng chân nhẹ nhàng đi trên cát, sau lưng Hằng. Anh quay lại, reo lên :

— Em !..

Bích Thoa, lộng lẫy trong bộ áo tắm biển mới tinh, từ từ đi đến.

— Anh đợi em có lâu không ?

— Một thế kỷ !

Nàng cười :

— Thế thì có lẽ anh đã biến ra tượng đá rồi !

Hằng cũng cười vỗ vào ngực :

— Nhưng trong bức tượng này, đập một trái tim nóng hổi vì em !

— Thôi đi ! Anh đừng làm văn chương nữa !

-- Không ! Anh có làm văn làm thơ đâu !
Em mới chính thật là thơ...

Nàng cười sảng sặc.

-- Anh trông ! Nàng thơ của anh để
nặng ăn cháy cả da đùi đây này !

— Thế mới đáng yêu !

Hằng nói rồi níu cánh tay Bích Thoa
trông trước trông sau. Nhưng Bích Thoa
khẽ giật tay ra :

— Đừng ! Họ cười cho ! Chúng nó ranh
mạnh lắm. Hôm qua, em đã là cái đích
cho những lời chế riễu.

Hai người giang tay nhau đi ngược lên
lối thông, tìm một chỗ khuất cùng ngồi
sánh vai. Hằng khẽ quàng tay lên vai người,
yêu, để cho tóc nàng xòa cả lên tai, lên
cổ mình.

Trên đầu hai người, bóng hoàng hôn
chùm gần những ngọn thông rì rào. Hằng
dơ tay chỉ lên cao, bảo :

— Em trông ! Những ngọn thông kia,
chúng đang bắt chước chúng ta đó.

Nàng cười, đáp :

— Nhưng trăm, nghìn năm nữa, chúng
vẫn đứng bên nhau mãi ! chàng nín lặng
Câu nói ấy, làm cho những tư tưởng ly-

tán chiều hôm trở lại tâm tri hăng. Chàng dựa mình bên người yêu, lẳng lẳng ngắm tia sáng hồng sót lại nơi chân trời cái kỷ niệm của vàng ô để lại giấy lát cho vũ trụ sắp chìm trong đêm xuống.

Rồi, quay lại, Hăng yên lặng ngắm người yêu, thấy hai mắt nng trong như da trời một đêm đầy sao. Tóc nàng hây hây trước gió như những sợi bóng mong manh. Đôi môi thắm mọng còn giữ ánh chiều, chứa đầy sức yêu đầm đìa, kêu gọi.

Hăng bỗng thở dài. Ngạc nhiên, Bích Thoa khẽ hỏi :

-- Sao anh buồn ?

-- Anh lo rằng một ngày kia...

Nói chưa hết câu, Bích Thoa đã đưa tay lên bịt miệng chàng :

Sao anh lại cứ đi nghĩ đến ngày mai, ngày kia thế ! Hãy biết hôm nay là hôm nay ! Anh yêu em, em yêu anh, hôm nay chúng ta yêu nhau, thế chưa đủ sao ?

-- Nhưng mà...

-- Không nhưng gì cả ! Anh hát bài gì cho em nghe đi !

Hăng nắm chặt tay Bích Thoa :

— Em cứ để yên cho anh nói hết. Anh buồn lắm. Vì anh nghĩ đến một ngày kia, chúng ta sẽ phải xa nhau, xa hẳn nhau

-- Thi câu chuyện cũ sẽ là mỗi kỷ-niệm êm đềm...

-- Tôi là đau đớn thì đúng hơn.

Bích Thoa gật đầu :

Ừ, thì đau đớn. Nhưng người ta chẳng thường nói cái đau đớn làm cho tình yêu càng thiêng liêng thêm là gì ?

-- Đó là câu nói của những kẻ chưa yêu hay yêu mà không biết yêu, Yêu nhau, mà phải xa nhau, tan tác đi mỗi người một ngã sống mỗi người một cuộc đời riêng, một cuộc đời vô vị, dài dằng dặc những ngày trống rỗng, còn gì khổ hơn !

Bích Thoa không đáp, Nàng vợ vẫn trông một cảnh buồn nâu mờ nẻo xa. Nàng cũng thấy lòng nao nao không vui. Nhưng chỉ trong giây lát, nàng đã cất tiếng cười ròn :

— Sao anh tham thế? Anh ích kỷ quá?

— Em bảo sao ?

— Em yêu anh, dâng anh cả tâm hồn em không đủ sao ?

Chàng buồn rầu :

— Yêu như thế ?

Chỉ là ăn bánh vẽ mà thôi? Anh không chịu được những người cứ động đến tình yêu là nói đến ái tình cao thượng, ái-tình lý tưởng ?

Anh cho rằng yêu như thế không bao giờ hiền nhau được :

Rồi chàng tha thiết :

— Em ơi ! Em biết rằng khi anh hôn em, cả linh hồn đôi ta hôn nhau đó không?

Chàng nhích mình lên gần người yêu. Nàng ngược mắt lên nhìn chàng, hé miệng nói một câu gì không rõ, hình như cô nàng thoi thóp, nghẹn ngào, hình như ngực nàng phập phồng lên vì một thứ cảm giác mê man chạy khắp thân thể.

Chàng đã đặt lên môi Bích Thoa, cái hôn mãnh liệt hơn tất cả những cái hôn từ trước đến giờ, đánh ngã ý chí lung lay của nàng. Bích Thoa hoang mang, rơi mình trong cánh tay chàng, nhắm mắt lại.. Bỗng có tiếng chân người dẫm trên đá sỏi. chàng ngẩng đầu lên. Một người mặc đồ trắng dài đi tới, cách độ vài chục bước.

Một người đàn bà.

Chàng vội buông Bích thoa, đưa mắt khó chịu ngó kẻ đến quấy rồi phút say xưa Bỗng chàng giật mình, đứng phắt dậy, khẽ bảo Bích thoa;

-- Vợ anh ?

Bích thoa cũng hốt hoảng đứng dậy. Thủy bước đến trước mặt hai người.

Nàng trông thấy giải khăn ngay trên đầu nàng, chàng tề người rlu gấp một cơn gió lạnh: Anh ấp úng.

-- Mợ...; ra đây bao giờ?

Thúy lạnh lùng:

— Mẹ tôi chết rồi?

Rồi nàng dơ tay chỉ Bích thoa:

— Cô này là ai?

Hằng chưa kịp nói, Bích Thoa đã làm ra vẻ đon đả:

— Bà Hằng đấy phải không? Tôi xin tự giới thiệu: Bích Thoa, một người bạn của ông Hằng!

Thúy chưa định hẳn thái độ, Bích Thoa đã:

-- Ông bà gặp nhau tất nhiều câu chuyện muốn nói. Thôi tôi xin lỗi ông bà. Khi nào thư thả, mời ông bà lại chơi biệt thự Lê-Minh. Ông Hằng đã biết nhà!

Nói đoạn, Bích Thoa nhẹ nhàng bước đi như một con sáo,

Thúy đưa mắt hẳn học nhìn theo. Nàng không hiểu cớ sao lúc ấy nàng lại không túm lấy tóc kẻ thù mà đánh tát cho một hồi.

Hằng bước đến gần Thúy, dụt dề:

-- Mẹ [mất hôm nào? Sao không đánh giấy thép cho tôi?

Thúy cười gằn :

-- Không dám phiền cậu !

Trên con đường về từ Thanh-hoa đến Ninh-bình, hai vợ chồng hăng không ai nói với ai một lời. Mỗi người theo đuổi một dòng tư tưởng.

Hằng, kỳ thủy, có vẻ ngượng ngùng trước mặt vợ. Dần dần, những ý nghĩ mung lung, nhớ tiếc, làm cho chàng khóa mình trong một sự yên lặng buồn-bình. Chàng cũng có hồi hận đôi chút, những khi giải khăn ngang bay vất vên cặp mắt hoen lệ của vợ. Nhưng, trông về phía sau chuyển xe lửa tốc hành, những cột giây thép, cây cối, làng mạc vùn vụt chạy, chàng lại ngao ngán cho tất cả những cái đã mất đi.

Thế là hết sấm sôn, thế là mất bích thoa.

Hằng bắt đầu giận vợ. Thúy đã 'cư xử' ra một con đồ-phụ đáng ghét. Thế mới biết, cổ nhân giậy đúng : « Tối độc phụ-nhân-tâm ». Chàng nhớ đến câu ấy, rồi dần dần tìm ra trong trí nhớ cả các thói xấu của vợ.

Thúy thì chỉ đau-đớn âm-thầm một thân. Lắm lúc nàng quay ra cửa sổ chùi nước mắt, cho hành-khách khỏi trông thấy mình khóc. Nàng thương mẹ nhiều, thương

thân ít, và buồn lắm lắm về chuyện chồng phụ bạc.

Có lúc, một ý tưởng thoáng qua óc Thúy : lao đầu qua cửa xe. Một phút, thế là xong. Không còn phải vất vưởng với kiếp sống không sinh thú nữa. Cái ý nghĩ ấy, dần dần, thành ra một sự ám-ảnh. Nhưng Thúy không liệu mình. Vì nàng có một cái gì nó ngăn nàng lại, lúc một cái chớp mắt, toàn thân nàng toan làm cái cử chỉ đột-nhiên : nhảy xuống đường.

Cái gì ấy, có lẽ là một chút tia hy-vọng mong manh trong cõi lòng u ám. Rồi đây, thời gian đi, vết thương gấn lại... Vả, dầu sao, cũng phải giữ lấy bề ngoài... Đó, chính là cái ảnh hưởng của thành kiế.n

Tàu đồ ga, Nam-định. Thúy định lên tuột Hanoi, nhưng hằng nhất định về quê vợ để lễ phúng bà nhạc

Bên màn tang, trong lúc hằng si-súp lễ, thúy cũng thấy lòng hơi nao nao, cảm động. Nhưng những giọt nước mắt thương mẹ xóa ngay cái cảm kích phù-du.

Thúy thấy hằng giả-dối. Nàng có ý khinh bỉ chồng.

..

Những ngày dài dằng dặc, chơi vô vị trong tiết hè oi bức.

Hai người lẳng lẳng sống bên nhau một sự dè dặt, ngưng đọng!

Rồi, đến ngày khai trường, Hăng lại đi giầy học, cuộc sống đều đều, lại như một cái máy chạy đúng giờ. Hăng lại bắt đầu đi chơi đêm, có khi đi đến xuất sáng. Lại có tháng, anh chẳng đưa về đồng lương nào.

Những cuộc cãi lộn lại bắt đầu. Hăng trở nên tàn nhẫn, gắt gỏng, đập phá. Đã có bận, anh dơ tay tát Thúy nhưng nàng tránh được.

Một đêm, hăng thức thật khuya, hí hoáy viết mãi. Thúy vẫn thức. Đến lúc chồng đi ngủ rồi, nàng mới len lén trở

dậy. Tìm mãi các túi áo chồng, nàng thấy một phong thư chưa niêm.

Đó là thư Hằng gửi cho Bích-thoa.

Em Yêu dấu.

Anh không thể sống xa em được. Đời anh phải liên-kết với đời em, nếu không, tất phải có sự chết chóc; Anh tin chắc như vậy.

Qua cái cơn sóng gió bữa nào, mà em còn yêu anh, mà chúng ta còn yêu nhau, thì không một sức mạnh nào chia lìa nỗi đời ta. Anh không thể sống mãi bên người đàn bà tầm thường, khó chịu, mà anh không thể yêu được nữa. Mà em, chắc cũng không thể nhận lời lấy cái thằng em chưa biết mặt mũi ra sao.

Chúng ta phải đi. Xứ Đồng dương còn đủ chỗ cho chúng ta xây một cái tổ xinh ấm.

Anh sẽ đem hết sức tay óc để gây một cuộc hạnh phúc chân chính, cũng như bây giờ, anh đem hết linh hồn, thân thể, đặt dưới chân em.

Tiền bạc, anh đã sắp sẵn cả rồi.

Em ơi, nếu em chối từ, thì anh chỉ còn một cách là làm sao cho không còn ai trông thấy anh, nói đến anh nữa

Em quyết định đi.

ANH CUA EM
HANG

Thúy đọc song bức thư, choáng váng toát mồ hôi ra.

Thế ra chồng quyết tâm phụ bạc nàng thật ! Cứ xem bức thư. thì thế nào hẵng cũng đi. Nàng sẽ bị bỏ lại một mình với cuộc đời gieo neo, với cái tuổi xuân chưa tàn.

Thúy nghiêng rặng nhìn về phía giường chồng. Nàng đánh thức chồng dậy, nhưng nghĩ lại cũng vô ích. Chỉ thêm một cuộc cãi lộn nhọc, tức mà thôi. Nàng ngồi thừ xuống ghế .

Ý định của chàng đột ngột quá, làm cho nàng tưởng như vừa ở trong giấc chiêm bao ra.

Làm thế nào bây giờ ? Có phương kế gì ngăn cản chồng lại.

Ai buộc được chân người !

Đánh thức hẵng dậy, kêu khóc, van lơn ? Không đời nào. Vả có khóc hết nước mắt, chắc cũng không chuyển được lòng hẵng nữa.

Trái tim con người ấy đã đập cho kẻ khác.

Thế là hết ! Chút hi-vọng trong đời thúy tắt hẳn.

Nàng thấy tức ngực, và thở dài, nghe càng tức thêm.

Nàng đọc lại bức thư, ứa nước mắt.

Nàng chỉ là một con đàn bà tầm thường khó chịu, trong con mắt Hằng.

Nàng cười gằn : « *một cái tổ sinh ảm !* »

Thì ra nàng sẽ sống những ngày lẻ loi vợ vất, trong khi họ rủ nhau đi xây *một cái tổ sinh ảm !*

Gân cổ nàng nổi lên. Nàng ước gì được moi gan, móc ruột con đàn bà ấy. Nó cướp sống chồng nàng !

Văng vẳng trong óc nàng lời chồng viết trong bức thư.

« *Đời anh phải liên kết với đời em, nếu không, tất phải có sự chết chóc !* »

Hằng mỉm cười một cách đau đớn, rồi vùng nhìn lên bàn giấy. Nàng sung sướng mở lưỡi con dao tây một lưỡi vẫn dùng giọc giấy. Con dao lưỡi dài, mở ra được nhưng không gấp lại được nếu không đẩy cái cựa sắt dưới sống, thúy imán mề một cách rất say sưa. Nàng ướm lên cổ, thấy lạnh, khẽ rùng mình. Chỉ một cái ấn mạnh, là xong.

Tất phải có sự chết chóc ! » Nếu vậy, thúy sẽ chết. Nàng sẽ chết ngay dưới chân chồng. Chàng có thể bước qua được sắc chết của nàng mà đi tìm Bích Thoa thì hước.

Thúy lăm lăm tay dao, đi tới bên giường.

Trước khi chết, nàng muốn nhìn mặt chồng một lần cuối cùng.

Chàng nằm ngửa, tay vắt ngang trán tay đặt trên ngực. Nước da chàng trắng xanh, khuôn mặt chàng gầy một vẻ rất đáng thương.

Thúy nắm chặt tay dao, nhìn chồng thờ dài, dơ lưỡi dao lên.

Vừa lúc ấy chàng mở mắt, nhìn thấy vợ, liền hỏi :

— Đừng làm gì đấy ?

Không thấy Thúy đáp, anh ngồi nhồm giầy.

Thốt nhiên, lưỡi dao trong tay Thúy hạ xuống, giữa ngực chàng.

Chàng kêu lên một tiếng ngã vạt xuống chần. Thúy rời tay, gục xuống thành giường.

ĐOẠN KẾT

Hằng tỉnh lại trên giường bệnh ở nhà thương Robin.

Anh thấy buốt chới ở ngực. Và ngo ngác trông quanh, thấy Huân đứng ở đầu giường. Ngạc nhiên một lúc, rồi anh hỏi bạn :

— Tôi bị thương nặng lắm, phải không anh ?

Huân lắc đầu :

Không việc gì. Chỉ hơi chớm phải màng phổi, cần phải tĩnh dưỡng lâu thôi.

Hằng mỉm một nụ cười nhạt :

— Tôi nghe như khó sống lắm. Thúi đâu ?

Huân cau mặt :

— Anh còn hỏi làm gì nữa !

— Sao ?

-- Chính nó đã cầm dao đâm anh mà !

Hằng khẽ gật :

-- Tôi vẫn nhớ. Nhưng tôi muốn hỏi

nhà tôi bây giờ ở đâu?

-- Bị nhà chuyên trách bắt giam!

Chàng thở dài. Bỗng một cơn ho nổi lên, anh vội đưa hai tay ôm lấy ngực

Hằng ho rũ rượi một lúc, vết thương lại trào máu ra. Anh thều thào:

-- Tôi... muốn gặp... Thúy!

Huân vẫn đứng yên. Một người khán hộ vội chạy lại.

-- Tôi... tôi muốn gặp vợ tôi!...

Người khán hộ lắc đầu:

-- Không thể được đâu ông ạ!

Hằng cau mày:

-- Sao lại không thể được? Ngộ tôi sắp chết... Tôi muốn dặn vợ tôi những lời cuối cùng thì sao...

Huân khó chịu, ngắt lời bạn:

-- Vợ anh đã cầm dao giết anh, anh còn muốn gặp mặt làm gì.

Hằng mỉm cười:

— Đề xin nàng tha thứ cho tôi!

Huân ngạc nhiên.

-- Tha thứ cho anh?

Hằng gật đầu:

-- Tha thứ cho tôi. Vì chính tôi là thủ phạm giết tôi! Anh nên biết rằng một người đàn bà, nếu không phải vì yêu kẻ khác mà giết chồng, chỉ là vì yêu chồng, quá

ghen nên quá tay thôi. Nếu tôi sống tôi sẽ ra tòa xin tòa tha bổng cho vợ tôi. Mà nếu tôi chết, tôi cũng đòi xin cho nàng trắng án. . .

Một cơn ho rũ rượi lại kéo đến, làm Hăng mê man đi. Máu trong vết thương thấm cả ra ngoài lẫn băng. Chân tay anh run lên, mắt anh lơ dờ.

Huân đỡ đầu bạn, lo lắng. Hăng nằm im, như lịm đi.

Lát sau, bỗng anh cất đầu lên, cất tiếng run run :

-- Thây. . . ai cho tôi gặp Thuy. . .

5 Février

T T

Editions LangTuyết

SÁCH ĐÃ RA :

THÔNG DÂM	0\$30
GÁI MƯỜI BA	0\$20
LẠY ANH EM CHỪA	0\$20
KHI NGƯỜI TA YÊU	0\$40
CẨM QUẦN KHÔNG ĐÁY	0\$25
CHÀNG VĂN SĨ	0\$16
EM LÀ KẼ CÓ TỘI	0\$05
ĐÒN ẮNG LÊ	0\$05
NĂM MƠI TIỀU THUYẾT	0\$15
YÊU ANH EM GHEN	0\$20

Thư từ mandat gửi về :

M. Nguyễn Tông Directeur de l'édition LangTuyết.

2, Rue des Vermicelles — Hano

Téléphone 1260.

Sách này in 1000⁵ cuốn.
In tại nhà in riêng của
nhà xuất-bản Lãng-Tuyết.
Số 2. 4. Rue des
Vermicelles — Hanoi
Xong ngày 15- Mai 1940.

GIÁ : 0\$20

GIÁ 0\$20